

Ed Bruinvis
Een mooi leven

Het ging niet goed met de man, dat kon je zo wel zien. Niet aan zijn buik, die lag er nog bol en vrolijk bij. Zo bol zelfs dat de lakens van het bed er eigenlijk te smal voor waren. Bij iedere ademhaling kon je even zijn witte benen zien die uit een zwarte onderbroek staken. Maar de rest van de man had het moeilijk. Vooral zijn gelige, ingevallen gezicht gaf niet veel vertrouwen in de toekomst.

De vrouw die naast het bed zat en zijn hand vasthield, keek er steeds even zorgelijk naar. Toen hij zijn ogen opsloeg en zijn hoofd langzaam naar haar toedraaide, klopte ze bemoedigend op zijn arm.

‘Ach, Henk, je moet maar zo denken, je hebt een mooi leven gehad.’

De man sloot zijn ogen weer en er ontsnapte een diepe zucht aan zijn lippen.

‘Alleen dat met Thea, dat was niet netjes van je’, hernam de vrouw weer. ‘En wat je met Gerda hebt uitgespookt was, nou ja, laat ik er niet opnieuw over beginnen.’

Ze liet de hand van de man los en haar blik dwaalde door de kamer. Van de gesloten gordijnen naar het vaasje met verlepte bloemen op het salontafeltje en van de pompeuze leunstoel in de hoek naar de schilderijtjes aan de muur. Een ervan hing scheef. Even wilde ze opstaan om het weer recht te hangen, maar ze bedacht zich en pakte de hand van de man weer vast.

‘Je hebt uit het leven gehaald, Henk, wat eruit te halen viel, dat moet ik toch wel zeggen. Oké, niet altijd even netjes en prettig. En de keren dat de politie binnenviel, was het ook niet echt feest. Maar voor het overige mochten de dagen er toch best zijn of niet soms?’

De man sloeg de ogen weer op en staarde naar het plafond.

‘Met uitzondering dan van dat gedoe met dat zeiljacht. Wat je daar nou mee moest, heb ik eigenlijk nooit begrepen. Je hebt geen vaarbewijs, je houdt helemaal niet van water en je kunt niet eens zwemmen! Geen wonder dat ze beslag kwamen leggen.’

Er ging nu duidelijk het een en ander in de man om, want onder het laken maakten zijn benen krampachtige bewegingen en zijn mond ging open en dicht als bij een vis op het droge. De vrouw stond op om het laken weer recht te trekken.

‘Je moet wel rustig blijven liggen, Henk’, zei ze terwijl ze het laken aan het voeteneind wat steviger instopte. ‘Vanavond zie ik Theo weer. Dan zal ik hem vragen of hij ook eens bij je aanwipt.’

De man kreunde nu wat luider en bewoog zijn hoofd moeizaam heen en weer.

‘Ja, Henk, ik weet het. Hij heeft je een keer met een voorhamer achterna gezeten. Maar je moet maar zo denken, Theo zit tot over zijn oren in een faillissement en jij hebt toch maar een mooi leven gehad, niet dan?’

Bijdrage aan NPO Verhalenwedstrijd 2015